

Arrest

nr. 239 083 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Rue de Wynants 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN .

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A.-C. RECKER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 17 december 2018 België binnen met een paspoort en verzoekt op 21 januari 2019 om internationale bescherming. Op 30 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 februari 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart Venezolaans staatsburger te zijn, geboren op 17.03.1973. U bent getrouwd in 1996 en gescheiden in 2006. Uw dochter, V. E. G. J. (...), verblijft eveneens in België en uw oudste dochter G. (...) woont in Spanje. Uw zoon, Gr. (...), is ingeschreven op uw bijlage 26. In Venezuela woonde u de laatste 10 à 12 jaar voor uw vertrek uit Venezuela in Calle Espinoza, Quinta Elena 38, Urbanisatie Las Polonias Viejas, San Antonio de los Altos in de staat Miranda. Daar woonde u met uw kinderen de partner van uw dochter.

Na 1996 bent u aan de slag gegaan bij Diverca als secretaresse. Sinds 2010/2012 werkte u als administratief assistent. U kon met uw loon en dat van uw kinderen als gezin rondkomen. Niemand van het gezin had een carnet de la patria.

U was politiek actief in Venezuela, u was lid van Primero Justicia sinds 2015 en deed mee aan betogingen en marsen. Heel af en toe deelde u flyers uit voor de partij.

Uw dochter G. (...) is op 23 oktober 2017 aangevallen tijdens een protest in Caracas. Ze werd toen geslagen en met de dood bedreigd. U heeft daarop beslist dat Gr. (...) en G. (...) (G. (...) had het land al verlaten) weg moesten uit Venezuela. U was in eerste instantie naar uw zus thuis gegaan omdat u schrik had. Maar u keerde later terug naar uw eigen huis, omdat u nog werkte. U deed sindsdien niet meer mee aan politieke activiteiten.

Op 18 mei zijn een 10-tal colectivos uw huis binnengedrongen. Ze zeiden dat ze op zoek waren naar de kinderen en probeerden zaken die gebruikt werden tijdens betogingen in uw huis te leggen om u zo dingen ten laste te kunnen leggen. Er werden een aantal items gestolen en u werd geslagen.

U heeft in verband met de aanval klacht ingediend op 18 mei 2018.

Op 29 mei 2018 heeft u het land verlaten en vertrok u naar Peru waar u gewerkt heeft. In december 2018 heeft u Peru verlaten en bent u per vliegtuig naar Europa gekomen.

Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: uw paspoort, een klacht i.v.m. het incident van uw dochter op 23 oktober, een klacht i.v.m. het incident van 18 mei, brief i.v.m. lidmaatschap Primero Justicia, documenten i.v.m. huwelijk en scheiding, artikels i.v.m. situatie in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u sinds 2015 lid bent van Primero Justicia. U zegt lid te zijn geworden omdat u democratie wilde voor uw land. U deed mee aan een drietal demonstraties in Caracas. Uw activiteiten vonden hoofdzakelijk plaats in uw regio in San Antonio de los Altos in de staat Miranda. U deelde heel af en toe eens flyers uit voor de partij, verder beperkte uw activiteit zich tot deelnemen aan marsen en samenkomsten met de burens (CGVS, p. 6 t/m 9). Na oktober 2017 heeft u niet meer meegedaan aan politieke activiteiten. Uw activiteiten en rol binnen de partij, Primero Justicia, waren dus beperkt.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie

IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Nadat uw dochter G. (...) in oktober 2017 problemen heeft gekregen, is zij samen met haar broer, Gr. (...), het land verlaten. U bent in de maanden nadien niet meer lastiggevallen door de colectivos of aanhangers van het regime. U verklaart dat op 18 mei een tiental colectivos uw huis binnendrongen en op zoek waren naar uw kinderen en valse bewijsstukken (materiaal dat gebruikt wordt tijdens betogingen) in uw huis wilden plaatsen om u op die manier dingen ten laste te kunnen leggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10, 12, 13). U legt tevens het document van de klacht die u diezelfde dag heeft ingediend bij de Guardia Nacional voor.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat men op 18 mei, acht maanden na het incident met uw dochter G. (...) op 23 oktober, plots opnieuw opzoek zou gaan naar uw kinderen. U heeft namelijk nooit andere bedreigingen ontvangen sinds dat incident. In het bewijsstuk dat u voorlegt betreffende de klacht staat dat u aangeeft dat de reden van de inval was dat men op zoek was naar uw kinderen, dit zei u ook bij DVZ (vragenlijst DVZ, p. 2) en in eerste instantie dus ook bij het CGVS (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11,13). Toen u gewezen werd op de lange periode tussen het incident van 23 oktober en de inval op 18 mei, heeft u gewoon ter plaatse uw verhaal aangepast. Zo stelt u plots dat de inval op 18 mei te maken had met de presidentsverkiezingen van 20 mei. U beweert dat de colectivos mensen schrik wilden aanjagen. Gevraagd naar meer verduidelijking hieromtrent zegt u dat er een klein protest zou worden georganiseerd voor de presidentsverkiezingen en dat u daaraan wilde deelnemen (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). U heeft het dus niet langer over het feit dat uw kinderen die dag werden gezocht omwille van de eerdere

bedreigingen naar hen toe (notities persoonlijk onderhoud, p. 11, 13). Het feit dat u de reden van de inval plots aan iets anders toeschrijft, maken uw verklaringen ongelooftwaardig.

U beweert dus dat men u met die inval wilde afschrikken en zo verhinderen deel te nemen aan de manifestatie op 20 mei. Nochtans hadden colectivos geen reden om aan te nemen dat u dat zou doen aangezien u al 8 maanden niet meer politiek actief was. Gevraagd naar hoe de colectivos op de hoogte waren van uw wens om deel te nemen aan die manifestatie, zegt u dat ze infiltranten hebben. Gewezen op het feit dat dit wel erg specifieke manier is om dat te achterhalen zegt u dat ze het wisten omdat u een paar dagen voor de 18de flyers had uitgedeeld in verband met de organisatie van de betoging op 20 mei. Nochtans beweerde u eerder geen enkele activiteit meer te hebben verricht. Hiermee geconfronteerd antwoordde u naast de kwestie (notities persoonlijk onderhoud, p. 11, 14).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap en deelname aan demonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Zoals eerder vermeld ondervond u in de periode tussen oktober en mei geen verder problemen nadat uw kinderen het land hadden verlaten. U werkte en woonde bovendien gewoon op dezelfde plaats (notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 6, 15).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van Primero Justicia en uw eerdere deelname aan betogingen.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Aan de door u voorgelegde klachten bij de Venezolaanse autoriteiten kunnen geen bewijskracht worden toegekend gezien documenten enkele het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, hetgeen hier niet het geval is. Dat u lid was van Primero Justicia staat in deze beslissing niet ter discussie. De algemene informatie heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie en uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling worden evenmin betwist

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen

aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/>

nl) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot dient toegevoegd dat ten aanzien van uw dochter G. (...) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen. Zij en uw ex-man hebben naast de Venezolaanse immers ook de Dominicaanse nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster stelt dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens haar politieke activiteiten en die van haar kinderen. Zij licht toe dat de *colectivos* haar kinderen hebben geslagen en bedreigd tijdens een protestmars van de oppositie en later haar huis zijn binnengedrongen en haar bedreigd hebben. Zij stelt militant van de oppositie en lid van de partij *Primero Justicia* te zijn en herhaaldelijk aan betogingen en aan bijeenkomsten met de burens te hebben deelgenomen en voor haar partij flyers te hebben uitgedeeld. Vervolgens wijst zij erop dat de regering elke vorm van oppositie onderdrukt en dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten, of mensenrechtenverdedigers worden vervolgd. Zij verwijst hierbij naar het arrest nr. X van 21 oktober 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat volgens haar op haar situatie van toepassing is.

Voorts wijst verzoekster erop dat de onveiligheid een nieuwe drempel heeft bereikt en zowel door het leger, de politie, de *colectivos*, als gewapende bendes wordt gepleegd, zonder dat slachtoffers bescherming kunnen krijgen van hun overheden. Zij wijst tevens op het standpunt van UNHCR van 2 december 2016 over de toepassing van het Verdrag van Genève in een situatie van gewapend conflict en geweld, dat bij de beoordeling van de vervolgingsvrees in acht moet worden genomen, en op een verslag van de Verenigde Naties van 4 juli 2019.

Wat betreft de onveiligheid, laat verzoekster gelden dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden dat niet openlijk in oorlog is, waarbij het aantal moorden tien keer hoger ligt dan gemiddeld. In de COI Focus "*Venezuela. Situation sécuritaire*" van 4 april 2019 worden volgens verzoekster de ernstige mensenrechtenschendingen bevestigd en kan worden gelezen dat afpersing, moorden, kidnappings gewoonlijk geworden zijn. Niet alleen de politie, maar ook verschillende andere actoren, zoals de *colectivos*, zouden geweld gebruiken tegen burgers en dit in absolute straffeloosheid.

Wat betreft de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie stelt verzoekster dat zowel leden van de oppositie als gewone betogers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Zij citeert in dit verband uit een persartikel waarin bericht wordt over een rapport van de VN over repressie en intimidatie door de Venezolaanse regering (stukkenbundel verzoekster, stuk 16, "*UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations*" van OHCHR van 4 juli 2019). Verzoekster illustreert de door de Venezolaanse regering gevoerde politiek van gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie, die zich zelfs uitbreidt naar familieleden, verder aan de hand van de informatie die zij bij haar verzoekschrift voegt en informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

Verder wijst verzoekster op een aantal recente politieke veranderingen en oplopende spanningen, die mogelijks kunnen uitmonden in een militaire confrontatie. Zij verwijst naar de persberichten die zij daarover bij het verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stukken 9, 11 en 12).

Vervolgens gaat verzoekster in op de socio-economische situatie in Venezuela. Uit het geheel van de informatie waarnaar zij verwijst, en waarvan meerdere bronnen gevoegd worden bij het verzoekschrift, besluit zij dat het de Venezolaanse bevolking ontbreekt aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting. Verzoekster benadrukt tevens dat zij aan een "*tumor aan de brost*" lijdt, hiervoor regelmatig medicamenten moet nemen om te genezen en daar in Venezuela onvoldoende toegang toe heeft. Verzoekster meent dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden zal lijden, wat met een schending van artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Ten slotte voert verzoekster een theoretisch betoog over de subsidiaire beschermingsstatus en meent zij te voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoekster meent dat de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Over de aanval van de *colectivos* op haar huis laat zij het volgende gelden:

"Verwerende partij ment dat het niet geloofwaardig is dat de colectivos het huis van verzoekster binnengedrongen zijn, op zoek naar de kinderen van verzoekster, en om haar te intimideren. Dit is omdat de incident waarbij haar dochter door de colectivos aangevallen werd 8 maanden eerder plaats gevonden had, en omdat verzoekster sindsdien gestopt is met het deelnemen aan manifestaties.

Echter, zoals verzoekster verklaart heeft, intimideren de colectivos iedereen waarvan ze vermoeden dat ze de oppositie steunen (CGVS p 12-13). Ze wisten dat de kinderen van verzoekster deel nemen aan betogingen tegen de regering (we herinneren dat de CGVS net betwist dat de dochter van verzoekster tijdens een betoging tegen de regering door de colectivos geslagen en bedreigd werd), en wisten waarschijnlijk ook dat verzoekster zelfs lid van Primero Justicia is.

Wat het feit dat verzoekster niet vermeld heeft dat ze kort voor de aanval flyers uitgedeeld heeft, legt ze uit dat toen de protection agent haar gevraagd heeft of ze verder deelnam aan de oppositie, dacht verzoekster dat de vraag over haar toenmalige hoofactiviteiten als opposant ging; deelnemen aan protest marsen en aan bijeenkomsten met de burens. Ze heeft echter alleen af en toe flyer uitgedeeld, en ook door de stress van het gehoor, heeft ze dit niet preciseerd.

Het is ook algemeen geweten dat de regering de oppositie nauwelijks in de gaten volgt, en dat de colectivos in hun burens de controle hebben en controleren wie de oppositie steunt. Het is dus niet onwaarschijnlijk dat ze op de hoogte waren dat verzoekster flyers uitgedeeld had mbt de organisatie van een klein protest voor de verkiezingen een paar dagen voor de aanval op haar huis. Door dit aanval, en door te vragen waar hun kinderen zich bevinden, wouden de colectivos haar intimideren, zodat ze niet deelnemen zou aan de protest mars. Voor verzoekster was de aanval op haar huis zowel gebaseerd op het feit dat de colectivos wisten dat haar kinderen de oppositie steunden (sinds ze de dochter van verzoekster al geslagen en bedreigd hadden tijdens een betoging), en heit feit dat ze de flyers een paar dagen eerder uitgedeeld hadden. Dit was een manier om haar te intimideren."

Over haar socio-economische situatie betoogt zij als volgt:

"Verzoekster betwist dat zij niet in een mensenonwaardige situatie zou zijn in geval van terugkeer naar Venezuela. Zij heeft uitgelegd dat haar en haar kinderen juist overleven konden toen ze samen in Venezuela wonden, door het samen zetten van alle inkomsten (haar dochters werkten toen al) (CGVS p6). Ze legt uit dat ze in geval van terugkeer nergens terecht zou komen kunnen, en moeilijk een nieuw baan vinden zou kunnen. Haar dochters wonen ondertussen niet meer in Venezuela, en haar familie is niet in staat om haar hulp te bieden.

We benadrukken ook dat de CGVS de socio-economische situatie van verzoekster geenszins onderzocht heeft. De beslissing beperkt zich te vermelden "Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen va socio-economische aard bestaan..." (beslissing p4), zonder enige motivatie.

Dit is een duidelijk schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet. Dit rechtvaardigt volgens ons ten minste de vernietiging van de beslissing, bijzonders aangezien de zware economische crisis in Venezuela.

Hoewel de CGVS bovendien zonder twijfel op de hoogte is van de ruisachtige inflatie in Venezuela, blijkt hij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor vele burgers ondervoeding betekent (zie in bijlage The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent", 25/06/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/jul/25/venezuela-inflation-crisis-nicolasmaduro>).

Verzoekster bevestigt dat zij het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijst naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie.

We verwijzen bovendien naar arresten van uw Raad van 15/01/2019 (n° 215 179 en n° 215 179), waar de beslissing van de CGVS vernietigd wordt, omdat de "situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is", en dat de "situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context".

Ook in de laatste Coi Focus over Venezuela, gedateerd van maart 2019, waarop zich de CGVS baseert, brengt de CGVS geen geactualiseerde elementen met betrekking tot de socio economische situatie. Dit rechtvaardigt volgens ons dan ook ten minste een vernietiging van de beslissingen.

We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt."

Verzoekster besluit te volharden dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, of allermint een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>
4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>
5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>
6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>
7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>
8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>
9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-d-autoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>
11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>
12. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-food-crisis-reaches-a-breaking-point>
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>
15. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24-db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45
16. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>
17. Human Rights Watch, World Report 2019- Events of 2018, Venezuela, <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/venezuela>
18. CNN, Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds, June 8, 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuelamost-dangerous-country-intl/index.html>

2.2.2. Op 16 juli 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "Venezuela. Situatieschets" van 15 mei 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoekster in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoekster toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan

internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij voor haar komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten zodat er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat haar lidmaatschap en deelname aan demonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten, nu (i) haar activiteiten en rol binnen de partij *Primero Justicia* beperkt waren en uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, (ii) uit niets blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten en een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming dus noodzakelijk blijft, (iii) zij in de maanden nadat haar dochter in oktober 2017 problemen heeft gekregen en samen met haar broer het land heeft verlaten niet meer is lastiggevallen door de *colectivos* of aanhangers van het regime, hoewel zij gewoon op dezelfde plaats bleef werken en wonen, (iv) het niet geloofwaardig is dat men acht maanden na het incident met haar dochter plots opnieuw op zoek zou gaan naar haar kinderen, (v) zij op het vorige gewezen plots de inval aan iets anders toeschrijft, met name dat men haar met die inval wilde afschrikken en zo verhinderen om aan de manifestatie op 20 mei deel te nemen, terwijl de *colectivos* geen reden hadden om aan te nemen dat zij dat zou doen aangezien zij al acht maanden niet meer politiek actief was, en (vi) de door haar voorgelegde documenten aan het voorgaande niets kunnen wijzigen, omdat (B) uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt, en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet nu uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent,

zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij haar land van herkomst verlaten heeft omwille van haar politieke activiteiten en de politieke activiteiten van haar kinderen. Zij verklaart sinds 2015 lid te zijn van *Primero Justicia*, te hebben meegedaan aan betogingen en heel af en toe voor de partij flyers te hebben uitgedeeld. Op 23 oktober 2017 zou haar dochter tijdens een protest in Caracas geslagen en met de dood bedreigd zijn geweest en vervolgens het land hebben verlaten. Op 18 mei 2018 zouden een tiental *colectivos* haar huis zijn binnengedrongen, op zoek naar haar kinderen. Zij zouden geprobeerd hebben zaken die gebruikt werden tijdens betogingen in haar huis te leggen om haar zo dingen ten laste te kunnen leggen. Tevens zouden zij haar geslagen hebben en een aantal items gestolen hebben. Verzoekster zou in verband met deze aanval klacht hebben ingediend en vervolgens, op 29 mei 2018, het land verlaten hebben.

De Raad stelt vast dat de documenten die verzoekster in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 17, map met 'documenten') geen sluitend bewijs vormen van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten.

Uit de (niet-gedateerde) brief van *Primero Justicia* kan hoogstens blijken dat verzoekster lid was van deze partij, doch niet dat zij omwille van dit lidmaatschap problemen heeft gekend, die haar ertoe genoopt hebben haar land te verlaten. De door verzoekster voorgelegde klachten bevatten louter de verklaringen van verzoekster en haar dochter over de door hen aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoekster en haar dochter een klacht hebben neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klachten worden vermeld. Voorts betwist verzoekster niet dat de door haar neergelegde krantenartikelen over protesten in Venezuela geen betrekking hebben op haar persoonlijke situatie. Hetzelfde kan worden gesteld over de bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie. Het paspoort van verzoekster bewijst verzoeksters identiteit en nationaliteit, doch heeft evenmin betrekking op de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten.

Aangezien verzoekster geen sluitend bewijs voorlegt van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten die ertoe hebben geleid dat zij Venezuela heeft verlaten, moet worden nagegaan of haar verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, wordt er vooreerst op gewezen dat verzoekster niet betwist dat haar activiteiten en rol binnen de partij *Primero Justicia* beperkt waren. Dit wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt toegelicht:

“U deed mee aan een drietal demonstraties in Caracas. Uw activiteiten vonden hoofdzakelijk plaats in uw regio in San Antonio de los Altos in de staat Miranda. U deelde heel af en toe eens flyers uit voor de partij, verder beperkte uw activiteit zich tot deelnemen aan marsen en samenkomsten met de bureaus (CGVS, p. 6 t/m 9). Na oktober 2017 heeft u niet meer meegedaan aan politieke activiteiten.”

Voorts stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, vast dat uit de beschikbare landeninformatie – zowel deze waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing als deze die bij het verzoekschrift wordt gevoegd – blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij en dat uit niets blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Waar verzoekster in het eerste middel van het verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. X van 21 oktober 2019 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu de ouders van de verzoekster in het vernoemde arrest gelieerd waren aan een

regeringskritisch mediabedrijf en de broer van de verzoekster zelfs zaakvoerder was van dit bedrijf en Venezuela ontvlucht was uit vrees voor vervolging omwille van de politieke boodschappen die via zijn bedrijf werden verspreid en in België internationale bescherming had verkregen. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft, zoals ook in het door verzoekster aangehaalde arrest van de Raad is gebeurd. Verzoekster dient bijgevolg aan te tonen dat zij persoonlijk omwille van haar politieke activiteiten door de Venezolaanse overheden of de *colectivos* geïsoleerd wordt. Dat er in Venezuela willekeurige arrestaties en detenties in mensonterende omstandigheden plaatsvinden, zoals verzoekster in het eerste middel nog betoogt, doet hieraan geen afbreuk.

Wat haar individuele omstandigheden betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Nadat uw dochter G. (...) in oktober 2017 problemen heeft gekregen, is zij samen met haar broer, Gr. (...), het land verlaten. U bent in de maanden nadien niet meer lastiggevallen door de colectivos of aanhangers van het regime. U verklaart dat op 18 mei een tiental colectivos uw huis binnendrongen en op zoek waren naar uw kinderen en valse bewijsstukken (materiaal dat gebruikt wordt tijdens betogingen) in uw huis wilden plaatsen om u op die manier dingen ten laste te kunnen leggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10, 12, 13). U legt tevens het document van de klacht die u diezelfde dag heeft ingediend bij de Guardia Nacional voor.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat men op 18 mei, acht maanden na het incident met uw dochter G. (...) op 23 oktober, plots opnieuw opzoek zou gaan naar uw kinderen. U heeft namelijk nooit andere bedreigingen ontvangen sinds dat incident. In het bewijsstuk dat u voorlegt betreffende de klacht staat dat u aangeeft dat de reden van de inval was dat men op zoek was naar uw kinderen, dit zei u ook bij DVZ (vragenlijst DVZ, p. 2) en in eerste instantie dus ook bij het CGVS (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11,13). Toen u gewezen werd op de lange periode tussen het incident van 23 oktober en de inval op 18 mei, heeft u gewoon ter plaatse uw verhaal aangepast. Zo stelt u plots dat de inval op 18 mei te maken had met de presidentsverkiezingen van 20 mei. U beweert dat de colectivos mensen schrik wilden aanjagen. Gevraagd naar meer verduidelijking hieromtrent zegt u dat er een klein protest zou worden georganiseerd voor de presidentsverkiezingen en dat u daaraan wilde deelnemen (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). U heeft het dus niet langer over het feit dat uw kinderen die dag werden gezocht omwille van de eerdere bedreigingen naar hen toe (notities persoonlijk onderhoud, p. 11, 13). Het feit dat u de reden van de inval plots aan iets anders toeschrijft, maken uw verklaringen ongeloofwaardig.

U beweert dus dat men u met die inval wilde afschrikken en zo verhinderen deel te nemen aan de manifestatie op 20 mei. Nochtans hadden colectivos geen reden om aan te nemen dat u dat zou doen aangezien u al 8 maanden niet meer politiek actief was. Gevraagd naar hoe de colectivos op de hoogte waren van uw wens om deel te nemen aan die manifestatie, zegt u dat ze infiltranten hebben. Gewezen op het feit dat dit wel erg specifieke manier is om dat te achterhalen zegt u dat ze het wisten omdat u een paar dagen voor de 18de flyers had uitgedeeld in verband met de organisatie van de betoging op 20 mei. Nochtans beweerde u eerder geen enkele activiteit meer te hebben verricht. Hiermee geconfronteerd antwoordde u naast de kwestie (notities persoonlijk onderhoud, p. 11, 14).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap en deelname aan demonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Zoals eerder vermeld ondervond u in de periode tussen oktober en mei geen verder problemen nadat uw kinderen het land hadden verlaten. U werkte en woonde bovendien gewoon op dezelfde plaats (notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 6, 15).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van Primero Justicia en uw eerdere deelname aan betogingen.”

Verzoekster laat in het tweede middel van het verzoekschrift gelden dat de commissaris-generaal haar relaas over de aanval van de *colectivos* op haar huis ongeloofwaardig vindt omdat deze acht maanden na het incident met haar dochter plaatsvond en omdat zij sindsdien gestopt was met het deelnemen aan manifestaties. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat zij oorspronkelijk had verklaard dat de *colectivos* op zoek waren naar haar kinderen, om vervolgens, ermee geconfronteerd dat er wel een lange periode zat tussen het incident van haar dochter van 23 oktober 2017 en de inval in haar huis op 18 mei 2018, plots te verklaren dat de inval te maken had met de presidentsverkiezingen van 20 mei 2018, dat ze “iets aan het organiseren” waren waaraan zij wou deelnemen en dat zij in de maand mei flyers uitdeelde, nadat zij eerder nog had gezegd sinds het

incident met haar dochter van 23 oktober 2017 niet meer politiek actief te zijn. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Waar verzoekster nog uitlegt dat zij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet vermeld heeft dat ze kort voor de aanval flyers uitgedeeld had omdat zij bij de vraag van de *protection officer* dacht dat de vraag over haar toenmalige hoofactiviteiten als opposant ging, met name het deelnemen aan protestmarsen en aan bijeenkomsten met de burens, kan zij niet overtuigen. Eerder tijdens het gehoor op het CGVS nog gevraagd naar haar rol binnen de organisatie, verklaarde verzoekster spontaan dat zij meedeed aan marsen en flyers uitdeelde (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Er wordt dan ook niet ingezien waarom zij, gevraagd of zij na de problemen met haar dochter nog meedeed aan politieke activiteiten, zou stellen dat zij niet meer meedeed, terwijl ze nog flyers bleef uitdelen. Evenmin wordt ingezien waarom verzoekster niet meer naar marsen ging, doch wel flyers bleef uitdelen, terwijl dit volgens haar verklaringen niet iets is dat je verborgen doet en waarvan heel San Antonio weet dat je het doet (*ibid.*, p. 14). Waar verzoekster dit euvel nog wijt aan “*de stress van het gehoor*”, wijst de Raad erop dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch er niet aan er in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt over zijn vluchtmotieven. Het betoog dat het “*niet onwaarschijnlijk (is) dat ze op de hoogte waren dat verzoekster flyers uitgedeeld had mbt de organisatie van een klein protest voor de verkiezingen een paar dagen voor de aanval op haar huis*” is dan ook niet dienstig. Aldus slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekster in het eerste middel nog betoogt dat slachtoffers geen bescherming van hun overheid kunnen verkrijgen, wijst de Raad erop dat vermits zij de door haar voorgehouden problemen niet aannemelijk maakt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Venezuela irrelevant is.

Waar verzoekster de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat de door haar voorgehouden problemen niet aannemelijk zijn.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en er aan de hand van verschillende rapporten en persartikels op wijst dat het de Venezolaanse bevolking aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften, zoals voeding, huisvesting en medische zorg ontbreekt, stelt de Raad vast dat de teneur van de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 18, map met ‘landeninformatie’) en deze die door verwerende partij wordt gevoegd bij

haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad benadrukt hierbij de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81 bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision* (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld, kan uit de verklaringen van verzoekster over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela evenwel niet afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekster, die een diploma heeft van de hoogste graad van het middelbaar onderwijs (adm. doss., stuk 20, verklaring DVZ, p. 5, vraag nr. 11), kan blijkens haar verklaringen op het CGVS

immers bogen op een jarenlange werkervaring, onder meer op de afdeling “*materniteit*” van een ziekenhuis (als secretaresse), bij een verdeler van groenten en als administratief assistente. Ook in een voor haar vreemd land (Peru) bleek verzoekster volgens haar verklaringen in staat om aan werk te geraken, en dit terwijl ze daar slechts een korte tijd verbleef (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat zij bij een terugkeer naar Venezuela moeilijk een nieuwe baan zou kunnen vinden, is dan ook een loutere bewering die op niets is gesteund. Voorts verklaarde verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat haar gezin niet in weelde leefde, doch kon overleven op basis van haar inkomsten en die van haar dochters en geen nood had aan een ‘*carnet de la patria*’ (*ibid.*, p. 6). Waar verzoekster stelt dat haar dochters thans niet meer in Venezuela wonen en dat ze heeft uitgelegd dat zij en haar kinderen juist konden overleven door alle inkomsten samen te zetten, wijst de Raad er vooreerst op dat zij in staat bleek om op zeer korte termijn geld te bekomen om haar reis naar België van ongeveer 1300 à 1400 dollar te financieren (adm. doss., stuk 20, verklaring DVZ, p. 10, vraag nr. 30). Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat verzoekster bij een terugkeer niet meer hoeft te voorzien in de kosten voor haar kinderen, waaronder het privé college van haar zoon. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Venezuela niet in staat zou zijn om een inkomen te verwerven dat volstaat om te kunnen voorzien in haar basisnoden. Waar verzoekster in het tweede middel nog stelt dat zij bij terugkeer nergens terecht zou kunnen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog dat zij in Venezuela haar vader, nichten en een tante heeft waarmee zij nog (af en toe) contact heeft (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Uit niets blijkt dat zij, indien nodig, niet tijdelijk op (een van) hen kan terugvallen voor het allernoodzakelijkste. Evenmin blijkt dat haar familie in het buitenland haar niet voor een korte periode financieel zou kunnen ondersteunen zo dit nodig zou zijn. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster in het eerste middel van het verzoekschrift verklaart te lijden aan “*een tumor aan de borst*” die goedaardig is maar waarvoor zij regelmatig medicamenten moet nemen om te genezen, maar waartoe geen of onvoldoende toegang is in Venezuela, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede voegt de Raad hier nog aan toe dat noch uit de verklaringen die verzoekster aflegde in de loop van de administratieve procedure, noch uit enig medisch attest blijkt dat bij verzoekster een tumor in de borst is vastgesteld.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt nergens uit de informatie in het administratief dossier dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggereleerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécouritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd).

Uit de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 15 mei 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er in Zulia, Tachira en Apure, evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar ook een grotere aanwezigheid waar te nemen is van gewapende groeperingen, dat het geregeld tot confrontaties komt tussen deze gewapende groeperingen onderling en tussen deze gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat, en dat deze confrontaties een invloed hebben op de burgerbevolking. Verzoekster is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse staat Miranda, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid om haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont zij aan dat er essentiële

elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN